

13 Μαΐου 2013

6

λου αίτησαμένην αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντίαν διαβεβαίωσις τοῦ Ρώμης ἐπισκόπου Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου ὅτι ἐν Ρώμῃ καὶ πάσῃ τῇ Δύσει ἀνοσιούργημα θὰ ἐλογίζετο ἢ τῶν ἁγίων λειψάνων θίξις ἀλλὰ καὶ ἀνακόλουθος ἄτε τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης καὶ κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ ἐπιδιωκούσης τὴν καὶ ἀλλαχόθεν κτῆσιν ἁγίων λειψάνων. Αἰτίαν εἶχεν ἡ ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου ἀπόρριψις τῆς αἰτήσεως τῆς αὐτοκρατείας τοῦ Βυζαντίου οὐχὶ τὴν δηλωθεῖσαν θρησκευτικὴν αὐτοῦ πεποίθησιν. Καὶ κατὰ τὸν 5 αἰῶνα ἀπέρριψεν ἡ τῆς Ρώμης ἐκκλησία ὁμοίαν αἴτησιν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ὃ αἰτησαμένῳ παρὰ τῶν ληγάτων τοῦ Ρώμης ἐπισκόπου Ὁρμίσθα λείψανα τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ὡς καὶ τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου πρὸς τὴν ἐναπόθεσιν αὐτῶν ἐν τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐδηλώθη ὅτι δὲν ἐδύνατο οὗτος νὰ στοιχήσῃ τῇ τοιαύτῃ αἰτήσῃ. Οὐδὲν ἕτερον ἐπάγεται, τέλος ἐδύνατο νὰ προσφέρῃ τῇ αὐτοκρατείᾳ τι ἐκ τῆς ὀθόνης τῆς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀποστόλου, καὶ ἐκ τῶν ἀλύσεων ἃς οὗτος ἔφερεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου καὶ τῶν χειρῶν ἂν κατώρθου ὅπερ οὐχὶ εὐχερὲς νὰ ριτίσῃ τι ἐκ τοῦ σιδήρου αὐτῶν. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δ' σταυροφορίας ἡ ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατεῖχε κνημιαῖον ὁστοῦν καὶ ὀδόντα τοῦ ἀποστόλου Πέτρου ὡς καὶ ἕτερα λείψανα αὐτοῦ, ὡσαύτως τὸ κρανίον τοῦ ἀποστόλου Παύλου ὡς καὶ ὀδόντα καὶ ἕτερα λείψανα τοῦ μάρτυρος Λαυρεντίου. Περὶ τῆς ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως κτήσεως τοῦ κρανίου τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅρα τὴν ἱστορίαν περὶ τῆς ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Τιβερίου καὶ Μαυρικίου ἀπαγωγῆς τῶν λειψάνων τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐπαναφορᾶς αὐτῶν εἰς Ρώμην παρὰ Lipsius¹. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης τῷ αὐτοκράτορι Μαυρικίῳ αἰτησαμένῳ λήγοντος τοῦ 5 αἰῶνος τὴν κτῆσιν λειψάνων τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ τῆς πόλεως ταύτης προστάτου ἀπεκρίνατο δι' ἐπιστολῆς τὸ ἀδύνατον τῆς ἐκτελέσεως τῆς τοιαύτης αἰτήσεως διότι καὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἄλλοτε τὸ αὐτὸ αἰτησαμένου παρὰ τῶν Θεσσαλονικαίων κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν γενομένην ἐκταφὴν ἐν τῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ναῷ πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ λειψάνου αὐτοῦ καὶ ὑπὸ φλογὸς προσεβλήθησαν οἱ τὴν ἐκταφὴν ποιησάμενοι καὶ φωνὴν ἤκουσαν ἐπιτάττουσαν αὐτοῖς νὰ ἀποστῶσι τοῦ ἐγχειρήματος² οὗ ἕνεκεν ὁ Ἰουστινιανὸς ἠρκέσθη εἰς ὀλίγην κόνιν συλλεγεῖσθαι παρὰ τὸν τάφον τοῦ ἁγίου κατὰ τὴν μνημονευθεῖσαν ἐκταφὴν. Διό, ἐπάγεται ὁ ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Μαυρίκιος ἀνάγκη νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὸ αὐτὸ λείψανον διὰ τὸ ἐπικίνδυνον νέας ἀποπείρας. Περὶ τοῦ ὅτι καὶ κατὰ τὸν 17 αἰῶνα ἡ ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν κατεῖχε λείψανα τοῦ σώματος τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἀλλ' ἕτερα ἐλάττονα

¹ LIPSIIUS, Apostelgeschichte, *Ergänzungsheft*, σ. 104.

² Ὅρα ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΣΣΑΛ., Περὶ τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου Δημητρίου, I, 5-50, ἐν *Migne P. G.*, 116, σ. 241.

λου αίτησαμένην αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντίαν διαβεβαίωσις τοῦ Ρώμης ἐπισκόπου Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου ὅτι ἐν Ρώμῃ καὶ πάσῃ τῇ Δύσει ἀνοσιούργημα θὰ ἐλογίζετο ἢ τῶν ἁγίων λειψάνων θίξις ἀλλὰ καὶ ἀνακόλουθος ἄτε τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης καὶ κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ ἐπιδιωκούσης τὴν καὶ ἀλλαχόθεν κτήσιν ἁγίων λειψάνων. Αἰτίαν εἶχεν ἡ ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου ἀπόρριψις τῆς αἰτήσεως τῆς αὐτοκρατείας τοῦ Βυζαντίου οὐχὶ τὴν δηλωθεῖσαν θρησκευτικὴν αὐτοῦ πεποίθησιν. Καὶ κατὰ τὸν 7' αἰῶνα ἀπέρριψεν ἡ τῆς Ρώμης ἐκκλησία ὁμοίαν αἴτησιν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ὃ αἰτησαμένῳ παρὰ τῶν ληγάτων τοῦ Ρώμης ἐπισκόπου Ὁρμίσθα λείψανα τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ὡς καὶ τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου πρὸς τὴν ἐναπόθεσιν αὐτῶν ἐν τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐδηλώθη ὅτι δὲν ἐδύνατο οὗτος νὰ στοιχήσῃ τῇ τοιαύτῃ αἰτήσῃ. Οὐδὲν ἕτερον ἐπάγεται, τέλος ἐδύνατο νὰ προσφέρῃ τῇ αὐτοκρατείᾳ τί ἐκ τῆς ὀθόνης τῆς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀποστόλου, καὶ ἐκ τῶν ἀλύσεων ἃς οὗτος ἔφερεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου καὶ τῶν χειρῶν ἂν κατώρθου ὅπερ οὐχὶ εὐχερὲς νὰ ριτίσῃ τι ἐκ τοῦ σιδήρου αὐτῶν. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς 8' σταυροφορίας ἡ ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατεῖχε κνημιαῖον ὀστοῦν καὶ ὀδόντα τοῦ ἀποστόλου Πέτρου ὡς καὶ ἕτερα λείψανα αὐτοῦ, ὡσαύτως τὸ κρανίον τοῦ ἀποστόλου Παύλου ὡς καὶ ὀδόντα καὶ ἕτερα λείψανα τοῦ μάρτυρος Λαυρεντίου. Περὶ τῆς ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως κτήσεως τοῦ κρανίου τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅρα τὴν ἱστορίαν περὶ τῆς ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Τιβερίου καὶ Μαυρικίου ἀπαγωγῆς τῶν λειψάνων τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐπαναφορᾶς αὐτῶν εἰς Ρώμην παρὰ Lipsius¹. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης τῷ αὐτοκράτορι Μαυρικίῳ αἰτησαμένῳ λήγοντος τοῦ 7' αἰῶνος τὴν κτήσιν λειψάνων τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ τῆς πόλεως ταύτης προστάτου ἀπεκρίνατο δι' ἐπιστολῆς τὸ ἀδύνατον τῆς ἐκτελέσεως τῆς τοιαύτης αἰτήσεως διότι καὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἄλλοτε τὸ αὐτὸ αἰτησαμένου παρὰ τῶν Θεσσαλονικαίων κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν γενομένην ἐκταφὴν ἐν τῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ναῷ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ λειψάνου αὐτοῦ καὶ ὑπὸ φλογὸς προσεβλήθησαν οἱ τὴν ἐκταφὴν ποιησάμενοι καὶ φωνὴν ἤκουσαν ἐπιτάττουσαν αὐτοῖς νὰ ἀποστῶσι τοῦ ἐγχειρήματος² οὗ ἔνεκεν ὁ Ἰουστινιανὸς ἠρέσθη εἰς ὀλίγην κόνιν συλλεγεῖσθαι παρὰ τὸν τάφον τοῦ ἁγίου κατὰ τὴν μνημονευθεῖσαν ἐκταφὴν. Διό, ἐπάγεται ὁ ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Μαυρίκιος ἀνάγκη νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὸ αὐτὸ λείψανον διὰ τὸ ἐπικίνδυνον νέας ἀποπείρας. Περὶ τοῦ ὅτι καὶ κατὰ τὸν 17' αἰῶνα ἡ ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν κατεῖχε λείψανα τοῦ σώματος τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἀλλ' ἕτερα ἐλάττονα

¹ LIPSIIUS, Apostelgeschichte, *Ergänzungsheft*, σ. 104.

² Ὁρα ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΣΣΑΛ., Περὶ τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου Δημητρίου, I, 5-50, ἐν *Migne P. G.*, 116, σ. 241.